

Otthonunk az Egyház

Péceli Római Katolikus Egyházkö-

12/29/2013

Elektronikus változat VIII/42

PROGRAMOK

ÚJ PARANCSONT ÜNNEPEK AZ EGYHÁZI ÉVBEN

VÍZKERESZT I. 06. ÉS MINDENSZENTEK XI. 01.

írta: Varga Ilike

Az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció 2013. április 10-én kelt 516/12/L számú levelében engedélyezte, hogy Magyarországon Vízkereszt ünnepe ezentúl ne a január 2-a és 8-a közé eső vasárnapon, hanem január 6-án kerüljön megünneplésre. Ezen kívül – Karácsony napjához (dec. 25.), Szűz Mária istenanyasága (jan. 1.) és Nagyboldogasszony (aug. 15.) főünnepéhez hasonlóan – Vízkereszt (jan. 6.) és Mindenszentek (nov. 1.) főünnepé mostantól a magyarországi egyházmegyékben (misehallgatással járó) kötelező, parancsolt főünnep.

Ezentúl tehát nem három, hanem évi öt, általában nem vasárnapra eső misehallgatási kötelezettséggel járó főünnepet tartunk. Ezek közül Vízkereszt és Nagyboldogasszony főünnepé munkanap. Megtartásuk kétség kívül nagy áldozatot kíván, de Krisztus misztériumainak megünnepléséért tegyünk meg mindent.

E munkanapra eső főünnepen, Vízkereszt napján templomunkban este 17:30-kor is lesz szentmise. Január 6-án a háromkirályoknak a gyermek Jézusnál tett látogatását

Istentől Áldott ünnepeket kívánunk mindenkinek!

Plébánia száma:

28/610-282

Honlapunk:

<http://www.pecel.vaciegyszazmegye.hu/>

Címünk:

plebania.hirlevel@gmail.com

Szerkesztők!

ünnepli a katolikus egyház. Ekkor tartják a vízszentelés szertartását is, melynek során a pap megáldja a keresztvizet és a szenteltvizet.

Mint írták: a vízkereszt amiatt is kiemelt ünnep a katolikus egyház életében, mert ekkor kezdődik meg a házszentelés időszaka. A házszentelés szertartása során a pap az újonnan megáldott szenteltvízzel meghinti a lakásokat, házakat; a szentelmény révén nemcsak az épületeket, hanem a benne lakókat, dolgozókat is megáldja.

VÍZKERESZT, URUNK MEGJELENÉSE

Írta: Kovács György

„Íme, eljött az Uralkodó, az Úr, s kezében az uralom, a hatalom és az ország” – ezekkel a szavakkal nyitja meg az Egyház Urunk megjelenésének ünnepi liturgiáját. Ilyen szavakkal nem szoktunk egy kisgyermekről beszélni, még akkor sem, ha valóban királyi család sarja volna. A Gyermeke Jézus talán egy-két éves lehetett, amikor a napkeleti bölcsek megérkeztek, hiszen az evangélium azt mondja: Bementek a házba, ahol a Gyermeke volt(vö. Mt 2,11). Hogy hány bölcs érkezett, nem tudjuk, s nem is lényeges. A sok aranydís, ünnepi gyertyák és üveggömbök csillogásán túl mégis jólesik az ember szívének meghallani az Egyház szájából az igazi örömhírt: A közénk született Gyermeke a világmindenség Ura. Az Egyház nem tud betelni ezzel a titokkal, s mélyen megrendülve, ugyanakkor határtalan örömmel éneklő a mai napon a 71. zsoltárt: „Minden király leborul előtte, minden nép az ő szolgája lesz.” (9-11).

Királyi zsoltár – egy Kisgyermeknek. Ilyet ember nem találhat ki. Csak Isten képes megfordítani a világ rendjét, hogy magához térítse az embert, akit önmagáért alkotott, s akit a bűnbeesés tragédiája után Krisztusban újjáalkotott. Az Egyház azt is tudja, hogy a bölcsek ajándékai az Istengyermeke titkát jelenítik meg: „Királynak szól a színarany, Istennek tömjén illata, s előre jelzi sírodat a mirha drága kenete” – szól a mai ünnep himnusz. E hármas titok által nyilatkozott meg Krisztus minden nép számra, s „az Isten hatalmas Fiának bizonyult”(Róm 1,4). Ő az egyedüli Úr, akinek van hatalma önként lemondani a világ csillogásáról, hiszen „az Úr a föld és mind, ami betölti”(Zsolt 23,1)

De elfogadja az aranyat a hódolat jeleként. Őbenne lakik „az istenség egész teljessége”(Kol 2,9), ezért jogában áll elfogadni a tömjént, melyet evílág császárai maguknak követelnek, de amelynek füstje csak fölfelé, Istenhez hajlandó szállni. „Élet Ura, meghaltál üdvünkre” – énekeljük Nagypénteken. S a Gyermeke most elfogadja a bölcsek kezéből a halotti balzsamot

is, hiszen az Emberfia azért jött erre a világra, „hogy odaadja az életét váltságul sokakért”(Mt 20,28).

Üdvözíts minket, Krisztus, a Magasságbeli Fia, aki gyermekként jöttél e világra, hogy saját szemünkkel láthassuk meg egykor dicsőségedet.

KÓRUSBESZÁMOLÓ A 2013. ÉVRŐL

Írta: Dr. Lukács Ferenc

Lassan már hagyomány, hogy a hál' Istennek szép számú és főleg működő plébániai közösségek, vagy legalábbis azok legtöbbször, beszámol az előző évben végzett munkájáról, eredményeiről-gondjairól, illetőleg a körülötte történt legfontosabb eseményekről. A Coelestis Regina Kórus az alábbiakban ennek a gyakorlatnak/ kötelezettségnek tesz eleget.

A kórus „látható” vagy még inkább „hallható” élete a szolgálatokból áll, a „kevésbé látható” pedig a szolgálatokra való felkészülésből, magyarul a próbákból áll. Ez utóbbiak a szélesebb hallgatóság előtt általában nem ismertek, bár nem zártkörűek, az előbbieket megítélését pedig azon nyomban elvégzik a hallgatók, akik az adott művet, vagy műveket hallják. Mindenesetre megállapítható, hogy a kórusnak mindkét vonatkozásban mozgalmas éve volt. A szorosan vett szolgálatok már újév napján megkezdődtek és gyakorlatilag Karácsony ünnepéig tartottak (természetesen a Karácsony napjait is ideértve). Hogy csak néhány kiragadott példát említsek: részt vettünk a farsangi bálon, végig énekeltük a nagyheti-húsvéti időszakot, részt vettünk valamennyi jelentős ünnepi misén és körmeneten. Ezek között meghívást kaptunk a Jézus Szíve Társasága jubileumi ünnepségére is. Betanultunk a nagyhétre egy új passiót (Francesco Suriano Lukács-passiója), Karácsonyra egy új misét (Charpentier Karácsonyi miséjét).

Meghívást kaptunk májusban Kőbányára szentmise-szolgálatra és egy azt követő hangversenyre; szeptemberben pedig Kiskőrösre ugyancsak szentmise-szolgálatra és egyházzenei áhítatra. Ugyancsak meghívtak minket októberben a Budapesti Kongresszusi Központba, az Országos Katolikus Kórustalálkozó ott megtartott záróhangversenyére, ahol az ország legnevesebb székesegyházi kórusainak társaságában énekelhettünk. Ugyancsak érdekességként említhetem meg a szeptemberi jól sikerült, jó hangulatú ökumenikus kórustalálkozót, amelynek házigazdái lettünk, és amelynek - reményeink szerint - idén folytatása lesz.

Mindeközben tartottunk „idehaza” júniusban és novemberben egy-egy koncertet, amelyek anyagát az egy-egy időközben betanult legjobb darabokból, illetőleg valamely tematikus rend szerint válogattuk össze. (A felsorolt eredmények természetesen nem pusztán a kórus „sajátjai”, azokban fontos része van a minket kísérő zenész tagoknak is, akiknek ehelyütt is köszönetet mondunk.) Mindezen eredményekben múlhatatlan érdemei vannak karnagyunknak, Ágoston Viktóriának, illetve az alkalmanként bennünket szintén vezénylő Tóth Benedek karnagy úrnak is, akiket szintén köszönet illet egész évi fáradságukért.

Mindez idáig úgy hangzott, mint egy sikertörténet. Természetesen nekünk is vannak gondjaink, elsősorban a létszámmal. Mert bár elvileg 44 fő tagja van a kórusnak, ez a körülmény próbákon, de sokszor még a szolgálatokon sem mutatkozik meg teljesen. Pedig mennyivel másként szólna a nagyobb létszám! (Csak érzékeltetésképpen: aki itt volt az ökumenikus találkozón, hallhatta: hogyan szól a 150-200 fős énekkar. Aki pedig a budapesti záróhangversenyt is látta, az tudja, hogyan szól az 1500-2000 fős kórus!) No, de ne szaladjunk ennyire előre! Számunkra az is jó lenne, ha lenne új jelentkező (akár több is), hogy az új hangokkal kibővülve-megerősödve még nagyobb erővel hirdethessük az „aki szépen énekel, az kétszeresen imádkozik” lélekemelő igazságát.

Jelen soraimmal is a jó Isten áldását kérem – minden kórustagunkkal együtt – egyházközségünk minden tagjára. Egyúttal kérem, hogy imáikkal segítsék a munkánkat és szolgálatainkat.

KÖZÉRDEKŰ INFORMÁCIÓK:

- Január 1. Újév napja parancsolt ünnep. Reggel 9 órakor és este 17.30-kor lesznek szentmisék.
- Január 6. hétfő Vízkereszt napja szintén parancsolt ünnep. Reggel 9 órakor és este 17.30-kor lesznek szentmisék.

A SZENTMISE SZÁNDÉKAI		
<i>január 6-tól, január 12-ig</i>		
Nap	Idő	Szándék
Hétfő	9 ⁰⁰	Vízmegáldás
Vízkereszt	17 ³⁰	
Kedd	8 ⁰⁰	† Mária, Márta és Ferenc
Csütörtök	8 ⁰⁰	† Tóth Sándor
Péntek	8 ⁰⁰	
Szombat	17 ³⁰	† Schmidt Róbert és felesége Zsuzsanna
Urunk	8 ³⁰	† Dobossy Gabriella
Megkeresztelkedése	10 ⁰⁰	Varga család élő és † tagjai

Lelki finomhangolás

5. EMBERI ERÉNYEK ÉS APOSTOLKODÁS

5.1 A kafarnaumi béna ember meggyógyítása. Hatályos hit, emberi tekintet nélkül. Derűlátás.

A mai szentmise evangéliuma akkor mutatja Jézust, amint tanítja a tömegeket, akik Galilea és Júdea sok városából jöttek hozzá. *„Olyan sokan gyűltek össze, hogy az ajtó előtti téren sem fértek el. Miközben hirdette nekik az igét, egy bénát hoztak oda. Négyen vitték.”¹*

S bár sokat fáradoztak, nem tudtak Jézushoz férni. Mégsem adták fel a küzdelmet, hogy barátjukkal, aki egy hordágyon feküdt, a Mesterhez közel kerüljenek. Akkor, amikor a nehézségeket látván mások már feladták volna fáradozásukat, ezek rettenhetetlenek maradtak és felmásztak a tetőre. Elmozdították a tető egyes részeit az Urunk felett, és amikor a lyuk már elég nagy volt, leeresztették a hordágyat a benujtta. Jézus elcsodálkozott a hitük és a elszántságuk láttán. Őmiattuk és a béna alázatossága miatt, aki megengedte, hogy rajta segítsenek, egy nagy csoda történt: a beteg ember bűneit megbocsátotta és betegségét a meggyógyította.

A béna ember a teljes emberiséget képviseli, akiket a bűneik, vagy a tudatlanságuk meggátol Isten elérésében. Ehhez a részlethez így szól Szent Ambrus, *„Milyen nagyszerű az Úr, aki némelyek érdemei folytán másoknak megbocsát!”²* A béna ember barátai, akik cipelték a beteget a Mi Urunkhoz, fényes példáját adják az apostolkodás mikéntjének. Mi keresztények vagyunk Isten eszközei, hogy igazi csodákat művelhessen a barátainkkal. Ha egyedül maradnak, több oknál fogva nem képesek Krisztushoz eljutni, pedig úgy vár rájuk.

Ha apostoli munkát végzünk, a másokkal való törődés arra kell, hogy késztesen bennünket, hogy őket Jézus megtalálásához is hozzásegítsük. Hogy ezt megtegyük, szükségünk lesz, többek között, természetfölötti erényekre, mint amilyeneket a beteg négy kafarnaumi barátja gyakorolt. Ugyanis nagy hitük volt a Mesterben, akivel volt módjuk találkozni korábbi alkalommal is; lehet, hogy Jézus maga mondta nekik, hogy hozzák a beteget hozzá. Ezek hittek benne, mert ugyanis ők hétköznapi és rendkívüli eszközöket is felhasználnak a cél elérésére. Tele vannak reménnyel és optimizmussal, meg vannak arról győződve, hogy barátjuknak Jézusra van szüksége.

Az evangélium ezen szakasza egyben rámutat az emberi erényekre is, melyek az apostoli munkához szükségesek. Például arra, hogy ezek az emberek mindenféle emberi aggálytól és előítélettől függetlenek legyen. Egyáltalán nem érdekli őket, hogy mások mit gondolnak a tetteikről, bár sokan voltak a bámészkodó szemtanuk. Egész könnyű lett volna őket úgy kritizálni, mint szélsőségesek, különködők, mert nem úgy közeledtek a Mesterhez, mint ahogy máskor is jönni szoktak, hogy meghallgassák Őt. Csak egy dolog érdekelte őket: hogy elérjék Jézust a barátjukkal, bármilyen áron. Ez csakis tiszta szándékkal lehetséges, mikor csakis az Isten elvárása számít, amikor nem érdekel bennünket mások véleménye.

Vajon így viselkedünk-e? Vagy jobban tartunk-e attól, hogy mit mondanak mások, ahelyett hogy mit gondol az Isten? Röstelljük-e, hogy másoktól különbözönek látszunk, mikor pont az volna a fontos, hogy Isten és az emberek, akik látják tetteinket, azt lássák, hogy pont ezzel vagyunk különbözöek a többiek között? Amikor szükséges, kimutatjuk-e Jézus Krisztusnak nyilvánosan a hitünket és szeretetünket?

5.2 Bölcsesség és hamis bölcsesség

Hogy megvalósítsák a feladatukat, a négy barát a bölcsesség erényét gyakorolta, mely arra vezet, hogy a lehető legjobb utat válasszuk a jó elérésében. Félre tették a hamis bölcsességet, melyet Szent Pál a test vágyódásának³ nevezett. Ez oly könnyedén fordul gyávasággá, s arra vezethet, hogy csakis a test jóllétét keressük, mintha ez lenne a fő és egyedüli célja életünknek. Hamis bölcsesség ugyanaz, mint a csalás, képmutatás, rafináltság, önző és önérdékelt számíttatás, aminek a főcélja az anyagi előny. Ezért lehet azt mondani, hogy ez a hamis erény egyesíti a félelmet, gyávaságot, büszkeséget és a lustaságot.

Ha azok az emberek megengedték volna, hogy a *test vágyódása* vezesse őket – vagyis lusták vagy kényelmesek lettek volna – barátjuk nem érte volna el Jézust, és soha nem látták volna azt a hihetetlen örömet, mely Jézus szemében ragyogott, ahogy a beteg embert meggyógyította. Kívül maradtak volna a zsúfolásig megtelt ház mögött, s nem is hallhatták volna Jézust.

Azok az emberek teljesen élték a bölcsesség erényét, mely minden esetben tudatja velünk, hogy mi a teendőnk a cél eléréséhez, még ha nehezünkre esik is; vagy azt, hogy mit nem szabadna tennünk. Ez az erény megmutatja nekünk az eszközöket, melyeket használnunk kell célunk elérésében, és hogy hogyan és mikor kellene cselekednünk. Azok az emberek pontosan tudták, hogy mi volt a céljuk – ti. elérni a Mi Urunkat – és megtalálták ennek az eszközét. Felmenni a háznak a teraszára. Csinalni egy elég nagy lyukat és leengedni a hordágyon a béna embert, míg Jézus lábainál találja magát. Nem aggódtak a hamis bölcsék szavai miatt, melyek azt a tanácsot adták volna, hogy várjanak egy másik, kedvezőbb alkalomra.

Azok az emberek igazi barátai voltak annak a szegény fickónak, aki egyedül nem jutott volna el a Mesterhez. Az helyénvaló, hogy a barát jót tegyen a barátainak, különösen, ha azok nagy szükségben vannak.⁴ Nincs nagyobb szükség, mint az Istent nélkülözni. Így a barátaink iránti megbecsülésünknek az első jele az, hogy mindig közelebb és közelebb segítjük őket Krisztushoz, minden jónak az eredetéhez. Nem elégedhetünk meg azzal, hogy nem tesznek rosszat, s azzal még kevésbé, hogyha rosszul viselkednek. Arról kell őket meggyőzni, hogy törekedjenek az életszentségre, amire mindnyáján hívatta vagyunk és amire Isten az összes szükséges kegyelmet megadja.

Nincs nagyobb szívesség, mint segíteni őket az Istenhez vezető ösvényen. Ezért arra kellene törekednünk, hogy sok barátunk legyen és elősegítsük a velük való igazi barátságot. *„Egy igaz barát nem mutathat két különböző arcot a barátainak. Az igazi barát hűséges és őszinte kell, hogy legyen; a barátság megköveteli az önfeláldozást, becsületességet, a szívességek kölcsönös gyakorlását, a nemes és helyes tevékenységek szolgálatát. Egy barát erős és igaz, amennyiben jóindulattal gondol másokra, és személyes önfeláldozásra is hajlandó, természetfeletti bölcsességnek megfelelően. Egy igazi barátságnak megfelelően, a barátunktól elvárjuk a bizalom légkörét; elvárjuk a magunk elfogadását úgy, ahogy vagyunk, és – ha szükség van rá – habozás nélkül, megfelelő módon a védelmünkre keljen.”*⁵

A barátság a kezdetétől fogva olyan eszköznek bizonyult, mely sokakat elvezetett már Jézus Krisztusba vetett hitükhöz, sőt életük hivatásához és annak teljesebb odaadásához. Egy természetes és egyszerű út, mely sok akadályt és nehézséget elkerül. Gyakran ezzel eszközzel teszi magát az Úrunk ismertté. Az első tanítványok, akik találkoztak az Úrral, először a szeretteikkel tudatták a jó hírt, mielőtt másokkal osztozták volna. András hozta Pétert, a bátyját. Fülöp hozta a barátját, Bertalant. János nyilvánvalóan az Úrhoz vezető útra terelte Jakab testvérét.⁶

Vajon ezt tesszük-e? Elmondanánk-e a legnagyobb újságot a szeretteinknek, amilyen hamar csak lehet? Beszélünk-e Istenről a barátainknak, rokonainknak, iskolatársainknak vagy munkatársainknak? A barátságunk eszköz-e a Krisztushoz vezető úton?

5.3 Erények is lehetnek a kegyelemnek eszköze

A keresztény gyakorolni kell az erényeket munkájában, ha ő a küldetésében Isten jó eszköze szeretne lenni, hogy kereszténnyé tegye a körülötte lévő világot. *Lelkierő* akkor szükséges, amikor valamilyen akadállyal találkozunk apostoli munkában; *állhatatosság* és *türelem* is kell, mert mint a magnak a földben, úgy a léleknek is szüksége van időre, amíg gyümölcsöt terem, mert egy pár nap alatt nem hozhatunk eredményt, Isten szerint az hónapokba, vagy akár évekbe tellhet; *bátorság*, hogy mélyebb témákat merjük szóba hozni a beszélgetésünkbe, mely soha nem adódna, hacsak nem hoznánk fel a kellő pillanatban, és magasabb eszméket javasoljunk a barátainknak, akik maguktól erre nem valószínű, hogy képesek; *igazmondás* és *hitelesség*, ami nélkül barátság nem létezhet.

Szüksége van a világnak olyan emberekre, akik hitelesek, akik példamutatóak a munkájukban, komplexus nélküli emberek, akik józanok, nyugodtak, mélyen emberiek, rendíthetetlenek, megértők, de Krisztus tanításában meg nem alkuvóak; udvariasak, igazságosak, hűek, vidámak, derülátók, nagylelkűek, keményen dolgozók, egyszerűek és bátrak. Így jó eszközei lesznek Isten kegyelmének, mert a *„Szentlélek úgy használja az embert, mint az eszközét a mesterember.”*⁷ Ezek után a mun-

kájuk isteni hatékonyságot ölt magára, mint az eszköz, mely magától semmire, de a jó kézműves kezében remekműre képes.

Képzeljük el az evangéliumban szereplő emberek örömét, amikor visszatérnek a testben és lélekben meggyógyult barátjukkal! Ez a találkozásuk Krisztussal csak még jobban megerősítette a barátságukat is, ami minden valódi apostoli munkában ugyanígy megtörténik. Ne felejtsük el, hogy nincs betegség, melyet Krisztus ne tudna meggyógyítani. Sohasem tekintsünk az emberekre, – akikkel találkozzunk a nap folyamán, osztálytársakra, kollégákra, munkatársakra, vagy szomszédokra, – úgy, mint menthetetlenekre valakikre. Úgy tűnhet, hogy sokan közülük súlyosan akadályozva vannak abban, hogy közelebb kerüljenek Jézus Krisztushoz. Rajtunk függ, hogy Isten segítségével, őket hozzá vigyük. Krisztusért való nagy szeretetünk lesz az, ami bennünket ilyen eredményes hitre segít, függetlenül emberi körülményektől és anélkül, hogy a mindennapi nehézségek, melyek utunkban felbukkannak, visszatartanának minket.

A mai nap látogassunk meg egy templomot, beszélgessünk a barátainkról a Mesterrel, akiket hozzá szeretnénk vinni, hogy meggyógyíthassa őket.

¹ Mk 2,1-12. – ² Szent Ambrus, *Kommentár szent Lukács evangéliumához*. – ³ vö. Róm 8,6-8 – ⁴ Szt. Tamás, *Kommentár a Nikomachoszi Etikához* – ⁵ J. Escrivá, *Levél*, 1940. március 11. – ⁶ vö. Jn 1,41 skk. – ⁷ Szt. Tamás, *Summa Theologiae* II-II, 177,1.

